

SUPER SÉGRY

Ticho, prosím!

JENNIFER RICHARD JACOBSONOVÁ

FRAGMENT

Super ségry 3 Ticho, prosím!

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Jennifer Richard Jacobsonová
Super ségry 3 – Ticho, prosím! – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

SUPER SÉGRY

Ticho, prosím!

JENNIFER RICHARD JACOBSONOVÁ

FRAGMENT

**Dian, Laya a Kerry,
túto knihu venujem vám.**

KAPITOLA

1

PRÁSK!

Zdvihla som zrak od knihy už snáď po stýkrát. „Zoe, nemôžeš s tým ísť niekam inam?“ prosila som sestru. Sedeli sme vedľa seba na gauči. Zoe prežúvala obrovský kus žuvačky a cvičila si vyfukovanie bublín.

„Nemôžem,“ protestovala. „Mamka mi zakázala žuvať žuvačky na poschodí.“

Mala pravdu. Naposledy, keď Zoe žuvala žuvačku na posteli, zlepila nám dokopy spacie vaky.

„Tak si aspoň sadni tam na stoličku,“ povedala som jej.

Stolička tiež nebola ďaleko odo mňa. Bývame v malom domčeku, tvorí ho v podstate jedna veľká izba s dvoma vyvýšenými miestami na spanie. Jediná miestnosť, ktorá má v domčeku aj dvere, je kúpeľňa.

Zoe vstala a prešla päť krokov k stoličkám. Vyskočila si na jednu a ďalej vyfukovala bubliny.

PRÁSK!

Otravný zvuk. Všetky zvuky, ktoré vychádzajú z úst, sú otravné. Nevadia mi len vtedy, keď jem aj ja. Vtedy si ich nevšímam.

ŽUCH!

Ocko práve zoskočil z vyvýšenej postele.
„Musím schudnúť,“ skonštatoval a prisadol si ku
mne na gauč.

„A ja zasa musím ďalej čítať,“ odvetila som mu.
„Čo čítaš?“ podpichol ma.

Prstom som si pridržala miesto na strane,
kde som prestala čítať, aby som sa nestratila,
a ukázala som mu obal knihy: *Záhada strašidelnej
stodoly*.

„Vyzerá to desivo,“
zhodnotil ocko.

„Nebojíš sa?“

„Vlastne ani nie,“
odvetila som. „Táto
séria sa ľahko číta.

Chcem si udržať
tempo.“ Škola

organizuje maratón v čítaní. Trieda, ktorá strávi
najviac hodín čítaním, si ako výhru pôjde zahrať
bowling počas vyučovacích hodín.

Spolužiaci sa na mňa spoliehajú. Ako môj
kamarát David vraví: „Lucy McKayová,“ teda ja
„hltá knihy ako nikto iný.“ Asi má pravdu. Naozaj
veľa čítam.

„Koľko hodín si už nazbierala?“ spýtala sa
Zoe. Vypľula žuvačkovú hmotu z úst a prilepila ju
na kuchynskú linku.

„Sedemdesiattri,“ odvetila som. „A už máme len týždeň.“

Pustila som sa opäť do čítania. Kniha je o deťoch, ktoré začujú ducha. „*Vhúúú.*“ Prečo duchovia v knihách vždy vydávajú tento zvuk? Duchovia predsa vedia rozprávať, nie? Prečo radšej nepovedia niečo ako: „Varujem vás, odíďte alebo vás schmatnem svojimi strašidelnými prstami!“ To by bolo oveľa desivejšie.

Ocko sa natiahol za ovládačom na televízor. Zoe ihneď vyskočila zo stoličky a prosíkala ho: „Zapni *Tancuj ako plameniak!*, oci.“

„Teraz nie,“ zastavila som ich. „Čítam si.“

„Môžeš si vyliezť hore do postele,“ navrhla Zoe.

Ocko sa na mňa ospravedlňujúco pozrel.

„No stále by som vás počula.“

„Môžeš si dať slúchadlá,“ navrhol mi ocko a podával mi tie jediné, ktoré doma máme.